

Sygn. akt I C 450/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca : S.S.R. Kinga Grzegorzczak

Protokolant : st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł.

przeciwko D. K., A. Ł. i T. W.

o zapłatę 5111,36 złotych

1. zasądza od D. K., A. Ł. i T. W. solidarnie na rzecz Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 4968,04 (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt osiem 04/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lipca 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 30 maja 2016 roku,
2. zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) kwotę rozkłada na 10 (dziesięć) rat miesięcznych, płatnych w następujący sposób:
  - a) 9 (dziewięć) rat w kwocie po 500 (pięćset) złotych każda,
  - b) ostatnia 10 (dziesiąta) rata w kwocie 468,04 (czteryście sześćdziesiąt osiem 04/100) złotych,płatnych z góry do 25. dnia każdego miesiąca, ustalając termin płatności pierwszej raty na dzień 25 czerwca 2016 roku, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat,
3. umarza postępowanie w zakresie kwoty 143,32 (sto czterdzieści trzy 32/100) złote,
4. zasądza od D. K., A. Ł. i T. W. solidarnie na rzecz Miasta Ł. – Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. kwotę 849 (osiemset czterdzieści dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. w stosunku do A. Ł. wyrok jest zaoczny.

Sygn. akt I C 450/12

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2012 r. Miasto Ł. - Powiatowy Urząd Pracy w Ł. wystąpił przeciwko D. K., A. Ł. i T. W. z pozwem o zapłatę solidarnie na rzecz powoda kwoty 5111,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów sądowych wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że Powiatowy Urząd Pracy nr 1 w Ł. zawarł z D. K. umowę o przyznanie jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej w kwocie 18302 zł. Jako zabezpieczenie tej kwoty ustanowiono poręczenie osób trzecich. Beneficjent, wbrew treści umowy, nie rozliczył się z kwoty uzyskanych środków do dnia 21 września 2010 r. Po przedstawieniu przez D. K. dokumentów z wydatkowania

kwot ustalono, że do rozliczenia pozostała kwota 4968,04 zł. W związku z likwidacją Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł. na mocy uchwały Rady Miejskiej w Ł. nr XXII/377/11 z dnia 28 września 2011 r. w sprawie likwidacji Państwowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł. i Powiatowego Urzędu Pracy Nr 2 w Ł. oraz utworzenia Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. i nadania mu statutu następcą prawnym zlikwidowanego (...) jest Powiatowy Urząd Pracy w Ł..

[pozew k.2-3]

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2012 r. Sąd zawiesił postępowanie w rozpoznawanej sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. Postępowanie zostało podjęte w dniu 14 września 2015 r.

[postanowienia k.55 i 73]

W piśmie z dnia 2 października 2015 r. pozwany D. K. zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia, podnosząc, że od daty przekazania środków na jego konto minęły już 3 lata.

[pismo k.81]

Pełnomocnik strony pozwanej nie uznał zarzutu przedawnienia, wskazując, że przekazane środki pochodzą z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a nie z Funduszu Pracy, do którego ma zastosowanie przepis art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2009 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W ocenie pełnomocnika powoda umowa łącząca strony ma charakter umowy cywilnej, a zatem termin przedawnienia wynosi 10 lat i biegnie zgodnie z regułami zawartymi w przepisie art. 120 k.c. Z ostrożności procesowej pełnomocnik strony powodowej wskazał, że wytoczenie powództwa nastąpiło 9 maja 2012 r., a zatem przed upływem terminu trzech lat od podpisania umowy. Ponadto w ocenie pełnomocnika strony powodowej w sprawie ma zastosowanie przepis art. 179 k.p.c.

[pismo k.85]

W piśmie z dnia 21 stycznia 2016 r. pozwany D. K. uznał roszczenie Powiatowego Urzędu Pracy w Ł. w kwocie 4968,04 zł wraz z odsetkami, wnosząc jednocześnie o rozłożenie zasądzonego świadczenia na 16 rat, płatnych do końca każdego miesiąca z zaliczeniem na należność główną.

[pismo k.99]

W piśmie datowanym 26 stycznia 2016 r. pełnomocnik powoda zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie kwoty 4968,04 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wypłaty środków, tj. 14 lipca 2010 r., do dnia wydatkowania, a ponadto pozostawił do uznania Sądu wnioski pozwanego D. K. o rozłożenie należności na raty i terminu spłaty.

[pismo k.102]

W piśmie z 4 lutego 2016 r. pełnomocnik strony powodowej cofnął swoje oświadczenie z 26 stycznia 2016 r., wnosząc o zasądzenie kwoty 4968,04 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wypłaty środków, tj. 14 lipca 2010 r., do dnia zapłaty, wskazując że kwotę odsetek wskaże na rozprawie.

[pismo k.103]

Na rozprawie w dniu 23 maja 2016 r. pełnomocnik powoda oświadczył, iż popiera powództwo w zakresie kwoty 4968,04 zł tytułem należności głównej, zaś w pozostałym zakresie co do należności głównej cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w stosunku do wszystkich pozwanych. Ponadto oświadczył, że strona powodowa dochodzi odsetek ustawowych od dnia 14 lipca 2010 r., a w razie rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty wyraził zgodę na rozłożenie jej na raty w stosunku do wszystkich pozwanych. Pozwany D. K. uznał powództwo, wnosząc o rozłożenie zadłużenia na 16 rat.

[protokół rozprawy k.117-118]

Pozwana A. Ł. otrzymała odpis pozwu z załącznikami w dniu 18 lipca 2010 r. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

[okoliczność bezsporna]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2010 r. D. K. zawarł z Prezydentem Miasta Ł. umowę nr (...)T- (...)6.1.3- (...) o przyznanie jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej. W imieniu Prezydenta Miasta Ł., na podstawie udzielonych pełnomocnictw, działał Zastępca Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł.. Na mocy przedmiotowej umowy Urząd przyznał pozwanemu D. K. jednorazową pomoc finansową w kwocie 18302 zł na pokrycie wydatków wskazanych we wniosku, związanych z podjęciem działalności gospodarczej typu usługi fotograficzne. Zgodnie z § 5 umowy podejmujący działalność gospodarczą zobowiązał się m. in. do wydatkowania środków zgodnie ze szczegółową specyfikacją i harmonogramem zakupów, ujętą w załączniku nr 1 do umowy w terminie od dnia zawarcia umowy do 30 dnia od dnia podjęcia działalności gospodarczej, udokumentowania i rozliczenia wydatkowania otrzymanych środków w oparciu o powołane kserokopie dokumentów oraz zwrotu niewydatkowanej lub nieuwzględnionej przez Urząd w rozliczeniu kwoty przyznanych jednorazowo środków - w terminie 7 dni od dnia otrzymania stosownego pisma z (...). Zgodnie z § 7 umowy pozwany D. K. jako podejmujący działalność gospodarczą zobowiązał się do zwrotu wypłaconych środków, w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wezwania, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków, jeżeli: a) otrzymane środki wykorzystywał niezgodnie z przeznaczeniem, b) będzie prowadził działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy, przy czym do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, c) podejmie zatrudnienie lub zawiesi prowadzenie działalności gospodarczej w okresie pierwszych 12 miesięcy jej prowadzenia, d) złożył we wniosku niezgodne z prawdą oświadczenia, e) naruszył inne warunki umowy, w szczególności określone w § 3 niniejszej umowy. Stosownie zaś do postanowień § 8 umowy Urząd zastrzegł sobie prawo do odstąpienia od umowy w przypadku niedotrzymania przez podejmującego działalność gospodarczą warunków określonych umową. W uzasadnionych przypadkach Urząd zastrzegł sobie również możliwość wstrzymania odstąpienia od umowy do momentu złożenia stosownych wyjaśnień przez podejmującego działalność gospodarczą. Zgodnie z § 16 umowy w sprawach nieuregulowanych umową mają zastosowanie przepisy Kodeksu Cywilnego, ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U. z 2008 r., nr 69, poz. 415 z późn. zm.), rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2009 r., nr 62, poz. 512), a także ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (Dz. U. z 2004 r., nr 173, poz. 1807 z późn. zm.). Załącznik nr 1 do umowy zawierał szczegółową specyfikację i harmonogram zakupów w ramach umowy o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej.

[dowód: umowa k.19-23, aneks k.24]

Stosownie do postanowień § 9 przedmiotowej umowy dla zabezpieczenia zwrotu środków otrzymanych na podjęcie działalności gospodarczej w przypadku niedotrzymania warunków umowy ustanowiono poręczenie osób trzecich - T. W. i A. Ł..

[dowód: umowa k.19-23, poręczenia k.26-27]

Środki z tytułu umowy nr (...)T- (...)6.1.3- (...) w łącznej kwocie 18302 zł zostały przelane na rachunek bankowy pozwanego D. K. w dniu 14 lipca 2010 r.

[dowód: dyspozycja wypłaty k.18]

W dniu 17 marca 2011 r. pozwany D. K. podpisał z Urzędem aneks do przedmiotowej umowy z mocą obowiązującą od dnia 11 września 2010 r. Na mocy tego aneksu zmieniono datę wydatkowania dotacji, określając ją na 1 lutego 2011 r., a termin rozliczenia wydatkowania otrzymanych środków przedłużono do dnia 17 marca 2011 r.

[dowód: aneks k.17-17 odwr.]

Pozwany D. K. nie wykorzystał części środków przekazanych na realizację umowy nr (...).T- (...)-6.1.3- (...) z dnia 13 lipca 2010 r.

[okoliczność bezsporna]

Pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r. Powiatowy Urząd Pracy nr 1 w Ł. poinformował wszystkich pozwanych o tym, że z analizy przedłożonych dokumentów dotyczących poczynionych zakupów w ramach przyznanych środków na podjęcie działalności gospodarczej wynika, że do rozliczenia całej udzielonej kwoty brakuje 4968,04 zł.

[dowód: pismo k.28]

W związku z niewykorzystaniem całości przyznanych środków na realizację umowy nr (...).T- (...)-6.1.3- (...) z dnia 13 lipca 2010 r., pismem z dnia 20 października 2011 r. Powiatowy Urząd Pracy nr 1 w Ł. wezwał wszystkich pozwanych do natychmiastowego uregulowania w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania zadłużenia w kwocie 5111,36 zł, na którą to kwotę złożyły się: 4968,04 zł z tytułu kapitału oraz 143,32 zł z tytułu odsetek ustawowych za nieterminowe spłaty. Przesądowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu D. K. w dniu 24 października 2011 r., zaś pozwanym A. Ł. i T. W. - w dniu 25 października 2011 r.

[dowód: wezwanie do zapłaty z potwierdzeniami odbioru k.8-13]

Do chwili obecnej pozwany D. K. nie zapłacił na rzecz powoda dochodzonej kwoty.

[okoliczność bezsporna]

Na mocy uchwały nr XXII/377/11 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 28 września 2011 r. następcą prawnym zlikwidowanych Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł. i Powiatowego Urzędu Pracy Nr 2 w Ł. jest Powiatowy Urząd Pracy w Ł..

[dowód: uchwała k.6-7]

Wyrokiem z dnia 29 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi–Widzewa w Łodzi uznał D. K. winnego tego, że w dniu 3 sierpnia 2012 r. w Ł. użył, tj. przedłożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. dokument w postaci karty informacyjnej z dnia 12 sierpnia 2010 r., potwierdzającej jego hospitalizację w dniach 12 sierpnia – 10 września 2010 r. w (...) Szpitalu (...) im. WAM, w którym to dokumencie lekarz – jako osoba uprawniona do wystawienia takiego dokumentu – poświadczył nieprawdę co do powyższych okoliczności, które w rzeczywistości nie miały miejsca i za to wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając warunkowo jej wykonanie na okres 2 lat próby.

[dowód: wyrok k.346346 odwr. załączonych akt Sądu Rejonowego dla Łodzi–Widzewa w Łodzi sygn. III K 570/13]

Pozwany D. K. ma 38 lat. Jest mechanikiem samochodowym. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest zatrudniony na czas określony 3 lat i uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 1560 zł netto miesięcznie. Poza tym nie posiada innych dochodów. Nikt nie pomaga mu finansowo. Pozwany nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. Wynajmuje mieszkanie, za które płaci czynsz w wysokości 470 zł miesięcznie. Na bieżące utrzymanie przeznaczają ok. 700 zł miesięcznie. Posiada oszczędności w kwocie 2000 zł.

[dowód: zeznania pozwanego D. K. k.118]

Sąd zważył, co następuje:

Strona powodowa, jako następca prawny Powiatowego Urzędu Pracy Nr 1 w Ł., wywodzi swoje roszczenie z umowy nr (...)T- (...)–6.1.3- (...) z dnia 13 lipca 2010 r., na mocy której pozwany D. K. otrzymał jednorazową pomoc finansową w kwocie 18302 zł na pokrycie wydatków wskazanych we wniosku, a związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej typu usługi fotograficzne.

Zgodnie z § 16 przedmiotowej umowy w sprawach w niej nieuregulowanych mają zastosowanie m. in. przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U. z 2008 r., nr 69, poz. 415 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnym środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2009 r., nr 62, poz. 512).

Stosownie do treści § 8 ust. 1 cyt. rozporządzenia przyznanie bezrobotnemu ze środków Funduszu Pracy jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej jest dokonywane na podstawie umowy, która powinna zawierać, w szczególności, zobowiązanie bezrobotnego do: 1) wydatkowania w terminie określonym w umowie, w okresie od dnia zawarcia umowy do 30 dnia od dnia podjęcia działalności gospodarczej, zgodnie z przeznaczeniem, środków otrzymanych przez bezrobotnego, 2) udokumentowania i rozliczenia wydatkowania otrzymanych środków w terminie określonym w umowie, nieprzekraczającym dwóch miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej, 3) zwrotu, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania, przyznanych środków wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia ich otrzymania, jeżeli: a) otrzymane środki wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem, b) będzie prowadził działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy, przy czym do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego, c) podejmie zatrudnienie lub zawiesi prowadzenie działalności gospodarczej w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, d) złożył niezgodne z prawdą oświadczenia, e) naruszy inne warunki umowy. Terminy, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2 mogą zostać przedłużone, gdy przemawiają za tym względy społeczne, w szczególności przypadki losowe i sytuacje niezależne od bezrobotnego. Zgodnie z § 10 cyt. rozporządzenia formami zabezpieczenia zwrotu: przez podmiot - refundacji, a przez bezrobotnego - otrzymanych ze środków Funduszu Pracy jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej, może być poręczenie, weksel z poręczeniem wekslowym (aval), gwarancja bankowa, zastaw na prawach lub rzeczach, blokada rachunku bankowego albo akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika.

Umowa, zawarta w dniu 13 lipca 2010 r. pomiędzy Powiatowym Urzędem Pracy Nr 1 w Ł. a D. K., zawiera wszystkie wskazane wyżej wymogi. Żadna ze stron nie kwestionowała jej ważności.

W tym miejscu należy wskazać, że podniesiony przez pozwanego D. K. zarzut przedawnienia roszczenia jest chybiony, jednakże z przyczyn odmiennych, aniżeli te podniesione przez pełnomocnika powoda. Strona powodowa nie wykazała, aby środki, które D. K. otrzymał w wykonaniu umowy z dnia 13 lipca 2010 r. pochodziły z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a nie z Funduszu Pracy. Fakt ten nie wynika ani z umowy z dnia 13 lipca 2010 r., ani też z żadnego innego dokumentu. Zgodnie z art. 76 ust 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 674 z późn. zm.), która to ustawa ma zastosowanie w rozpoznawanej sprawie zgodnie z § 16 umowy, roszczenia z tytułu zasiłków, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków do ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Wypłata środków na rzecz pozwanego D. K. nastąpiła w dniu 14 lipca 2010 r. Strona powodowa wystąpiła z pozwem w niniejszej sprawie w dniu 9 maja 2012 r., a zatem przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 76 ust. 3 cyt. ustawy o promocji zatrudnienia.

W toku procesu pozwany D. K. przyznał, że nie wykorzystał i nie zwrócił kwoty 4968,04 zł, stanowiącej część środków przyznanych mu i wypłaconych na podstawie umowy z dnia 13 lipca 2010 r. Zgodnie z § 5 pkt 2 i 3 umowy pozwany był zobowiązany do wydatkowania środków zgodnie ze szczegółową specyfikacją i harmonogramem zakupów, ujętą w załączniku nr 1 do umowy w terminie od dnia zawarcia umowy do 30 dnia od dnia podjęcia działalności gospodarczej oraz do udokumentowania i rozliczenia wydatkowania otrzymanych środków początkowo do dnia 21 września 2010 r., a po podpisaniu aneksu z 17 marca 2011 r. – do dnia 17 marca 2011 r.

Ustanowienie w rozpoznawanej sprawie zabezpieczenia roszczenia powoda z tytułu przyznanych środków w postaci poręczenia osób trzecich (pozostałych pozwanych) na podstawie § 9 umowy z dnia 13 lipca 2010 r. było zgodne z treścią § 10 cyt. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Stosownie do treści art. 881 k.c. w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Przepis art. 73 § 2 k.p.c. przewiduje, że zawarcie ugody, zrzeczenie się roszczenia, uznanie powództwa wymagają zgody wszystkich współuczestników. Uznaje się, że jeżeli w sprawie zachodzi jakikolwiek rodzaj współuczestnictwa, to brak jest możliwości samodzielnego dokonywania aktów dyspozycji materialnej przedmiotem procesu (tak: Komentarz do art. 73 k.p.c., Manowska M. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-505(38), wyd. III, WK2015). Mając powyższe na uwadze, wobec braku aktywności pozwanych A. Ł. i T. W. w toku postępowania, Sąd nie mógł przyjąć uznania powództwa przez pozwanego D. K. za skuteczne i obowiązany był do dokonania oceny przedstawionych dowodów.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwany D. K. na podstawie zawartej w dniu 13 lipca 2010 r. umowy, na mocy której Powiatowy Urząd Pracy Nr 1 w Ł. przyznał i wypłacił mu dofinansowanie do rozpoczęcia działalności gospodarczej, zobowiązał się do udokumentowania i rozliczenia wydatkowania otrzymanych środków w oparciu o wymagane dokumenty.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi–Widzewa w Łodzi, wydanym w dniu 29 maja 2015 r. w sprawie sygn. akt III K 570/13 pozwany D. K. został skazany za to, że przedłożył w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. dokument w postaci karty informacyjnej z dnia 12 sierpnia 2010 r., potwierdzającej jego hospitalizację w dniach 12 sierpnia – 10 września 2010 r. w (...) Szpitalu (...) im. WAM, w którym to dokumencie lekarz – jako osoba uprawniona do wystawienia takiego dokumentu – poświadczył nieprawdę co do powyższych okoliczności, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Skoro w toku postępowania przed Powiatowym Urzędem Pracy w Ł. pozwany D. K. przedstawił sfałszowaną dokumentację medyczną celem uzasadnienia opóźnienia w rozliczeniu wydatkowania środków, to opóźnienie to należało uznać za nieusprawiedliwione.

Ponadto pozwany D. K. wprost przyznał, że nie wykorzystał części środków wypłaconych mu przez Powiatowy Urząd Pracy w Ł., a stanowiących kwotę ostatecznie dochodzoną przez stronę pozwaną, a także – wbrew zobowiązaniu wynikającemu z treści § 5 ust. 2 umowy z dnia 13 lipca 2010 r. – nie zwrócił tej kwoty. Strona powodowa miała zatem prawo żądać od pozwanego D. K. oraz pozostałych pozwanych jako poręczycieli zwrotu kwoty 4968,04 zł.

O odsetkach od zasądanego świadczenia Sąd rozstrzygnął w oparciu o treść art. 481 k.c. Zgodnie z § 5 pkt 3 umowy z 13 lipca 2010 r. rozliczenie wydatkowania otrzymanych środków powinno było nastąpić do dnia 17 marca 2011 r. Skoro pozwany D. K. nie wydatkował wszystkich środków, a co za tym idzie, nie wykorzystał ich zgodnie z przeznaczeniem, to stosownie do treści § 7 umowy zobowiązany był do zwrotu w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wezwania wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków, tj. od dnia 14 lipca 2010 r. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że zarówno pozwany D. K., jak i pozostali pozwani jako jego poręczyciele, byli wzywani do zapłaty kwoty niewydatkowanej przez pozwanego D. K., jednakże bezskutecznie. Zasadne jest zatem żądanie strony powodowej zasądzenia od kwoty głównej wynoszącej 4968,04 zł odsetek od dnia 14 lipca 2010 r.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Pozwany D. K. wniósł o rozłożenie zasądzzonego roszczenia na raty, motywując swój wniosek swoją trudną sytuacją finansową. Pozwany jest mechanikiem samochodowym. Mieszka sam w wynajmowanym lokalu. Z tytułu czynszu płaci 470 zł miesięcznie. Nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. Uzyskuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 1560 zł netto miesięcznie. Na bieżące utrzymanie pozwany wydatkuje ok. 700 zł miesięcznie. Posiada oszczędności w kwocie 2000 zł. W ocenie Sądu sytuacja finansowa pozwanego D. K. uzasadnia rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Sąd uznał, że rozłożenie świadczenia na 10 rat w wysokości po 500 zł jednocześnie zapewni pozwanemu D. K. płynność finansową, a także zapewni skuteczne zaspokojenie roszczenia powoda w wysokości ekonomicznie dla niego odczuwalnej. Sąd miał również na uwadze, że pełnomocnik strony powodowej nie sprzeciwiał się wnioskowi pozwanego D. K., pozostawiając jego wniosek o rozłożenie na raty do uznania Sądu oraz wyrażając zgodę na rozłożenie zadłużenia na raty w stosunku do wszystkich pozwanych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 wyroku.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do zamknięcia rozprawy, a jeśli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Wobec cofnięcia przez stronę powodową pozwu w zakresie kwoty 143,32 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w tym zakresie, nie znajdując podstaw do uznania, iż cofnięcie jest sprzeczne z prawem lub z zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Pozwani przegrali proces w 97 %, a zatem praktycznie w całości, dlatego zobowiązani są do zwrotu na rzecz strony powodowej kosztów procesu w kwocie 849 zł (249 zł - opłata sądowa od pozwu obliczona od zasądzonej kwoty oraz 600 zł – koszty zastępstwa procesowego).

Z uwagi na to, że pozwana A. Ł. nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie, wyrok w stosunku do tej pozwanej jest zaoczny.